

Geachte nabestaanden, veteranen, vrienden en collega's, dames en heren,

Welkom op de 15e veteranendag van de Koninklijke Marechaussee.

Vandaag is een dag van weerzien, ontmoeten, herinneringen ophalen.

Vandaag is een dag van verhalen.

Verhalen over bijzondere ervaringen.

Over werken onder bijzondere omstandigheden.

Ervaringen die je pas écht goed begrijpt, als je ze zelf hebt meegemaakt.

We willen die ervaringen delen.

Daarom zijn we vandaag samen.

Fijn dat u hier opnieuw in grote aantallen aanwezig bent. Dat laat zien dat onze veteranendag nog steeds voorziet in een behoefte.

Natuurlijk is er tegenwoordig méér voor veteranen geregeld dan voorheen. Er is een landelijke veteranendag. Er zijn vele reünies. Internet en social media maken het steeds makkelijker om contact te houden.

Tóch blijft er behoefte om elkaar hier te ontmoeten, in de ogen te kijken, op de schouder te slaan, te lachen en herinneringen op te halen.

Vandaag is een dag van ontmoeting, herkenning, van waardering.

Maar vandaag is ook een dag van herdenken.

Daarom staan we hier, bij dit monument. Om collega's te herdenken die we vandaag graag ook in ons midden zouden hebben. Wij herdenken de collega's van het Korps Politietroepen, het Korps Militaire Politie en de Koninklijke Marechaussee die in dienst van hun land het hoogste offer hebben gegeven.

Wij herdenken de collega's die vielen in de Tweede Wereldoorlog, in Nederlands-Indië, Nieuw Guinea en Korea. Wij herdenken ook de collega's die vielen in het voormalig Joegoslavië, de Sinaï, Angola en Irak.

Wij koesteren onze herinneringen aan hen. Wij tonen hier, vandaag, onze dankbaarheid en ons diepste respect voor hun offer.

Ik zei het hier vorig jaar al: veteranen, onze militairen, zijn mensen die hun beste jaren investeren in de vrijheid, veiligheid en welvaart van anderen.

De mensen die wij hier herdenken hebben de prijs van onze vrijheid met hun leven betaald. Zij vielen voor ons allemaal, námens ons allemaal. Militairen doen wat ze doen niet voor zichzelf, maar altijd namens anderen. Dat geldt voor de mensen die we vandaag herdenken, maar ook voor alle anderen die hier in dienst van de Koning aanwezig zijn.

Het besef dat militairen hun werk namens ons allemaal doen, lijkt weer steeds meer door te dringen in onze maatschappij.

Iets meer dan twee weken geleden was het Prinsjesdag. Het zal u niet zijn ontgaan dat er toen voor het eerst in lange, lange tijd een stijging van het Defensiebudget bekend is gemaakt. Natuurlijk was dat een reactie op de actualiteit: ook al zouden we het allemaal anders willen: de wereld is er niet rustiger op geworden.

Ook nu weer is de internationale gemeenschap gedwongen om militair in te grijpen. U heeft het allemaal in het nieuws gehoord: zeer binnenkort doen Nederlandse militairen hun werk in een nieuwe brandhaard in de wereld. Een brandhaard die ver weg lijkt, maar die nu al gevolgen heeft in ons eigen land. Onze militairen gaan daar naartoe en doen wat nodig is. Namens ons allemaal. Voor ons allemaal.

Toch denk ik dat de lichte stijging van het Defensiebudget méér is dan alleen een reactie op wat er in de wereld gaande is. Het is volgens mij óók een uitingsvorm van een groter draagvlak voor Defensie.

Dat is goed nieuws. Want draagvlak voor Defensie betekent steun voor ons werk. Het betekent dat de maatschappij steeds beter snapt dat militairen hun landgenoten dienen. Het kan niet zo zijn dat militairen alleen staan bij het beschermen van onze veiligheid, van onze vrijheid. Zij doen het immers niet alleen voor zichzelf, maar namens ons allemaal. Wij delen die verantwoordelijkheid met zijn allen.

Alle militairen, de jonge mannen en vrouwen die zich nu inzetten voor onze veiligheid, keren straks terug als veteraan. Net zoals veel aanwezigen vandaag ooit zijn teruggekeerd. Als veteraan. Ook zij verdienen het gevoel dat hun inzet wordt erkend door de mensen voor wie zij het doen. Dat er draagvlak is voor hun bijdrage aan onze vrede, veiligheid en welvaart. Dat gaat niet alleen om geld, maar vooral ook om waardering.

Die waardering is precies de reden waarom wij hier vandaag staan. De collega's die wij nu herdenken, hebben het hoogste offer gegeven voor ons allemaal.

Zij verdienen het om in onze herinnering voort te leven.

Zij verdienen het dat wij herdenken wat zij hebben betekend.

Zij verdienen het dat wij beseffen dat ze dat namens ons allemaal deden.

Laten wij hen nooit vergeten.

Dank voor uw aandacht.